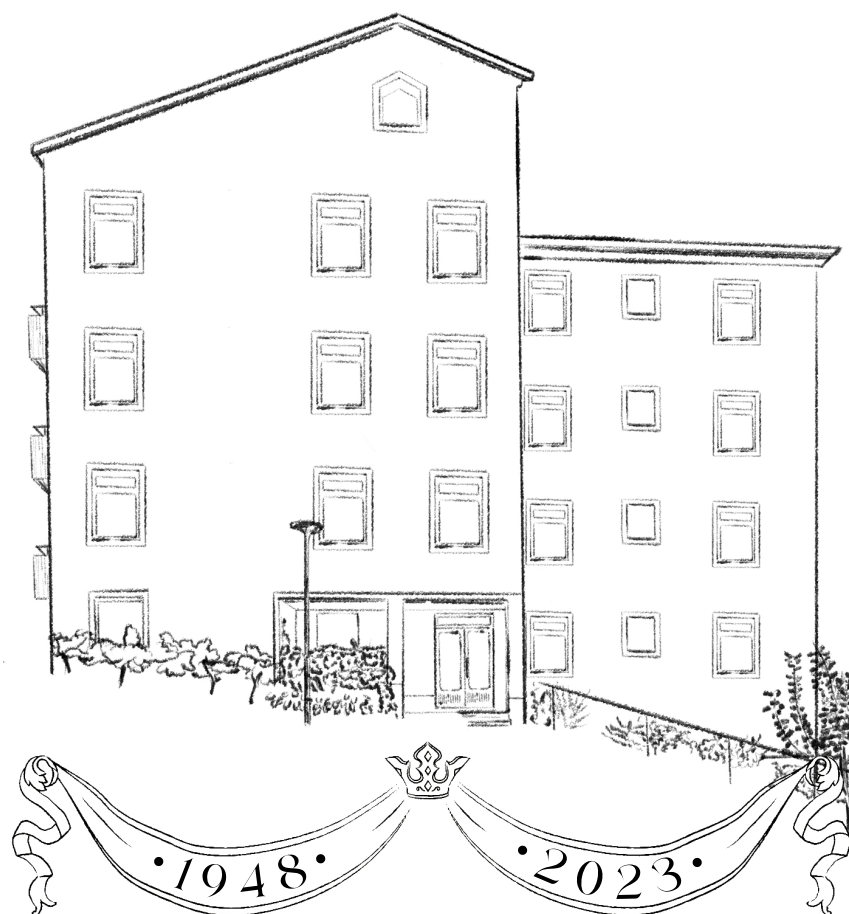

SIGGEBOVÄGEN 9

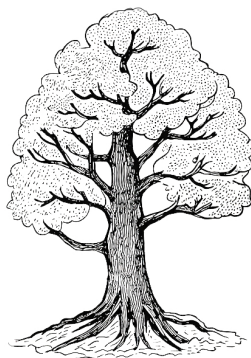
Siggebovägen 9 - Historia

Förord: Det här är vad jag, Anders Lublin, kommer ihåg. Jag var knappt 3 år när jag flyttade hit så det kan finnas sakfel men jag hoppas de är få. Jag flyttade till Sydamerika 1971 så därefter hade jag viss kontakt med de som bodde i huset när jag flyttade och endast fått sporadisk information om vad som hände i huset fram till att jag kom tillbaka.

Allmänt:

I slutet av andra världskriget köpte en byggherre upp Siggebovägen 5, 7 och 9. Eventuellt 3 också men det vet jag inte. De husen som då fanns på tomterna var enkla bostäder med stora grönsaks- och fruktträdgårdar. Siggebovägen 9's tomt sträckte sig ut till vad som nu är halva motorvägen. Där fanns 2 päronträd, 2 äppelträd, 1 körsbärsträd, 1 plommonträd, krusbärsbuskar och om jag minns rätt även vinbär. Husen blev färdiga; Siggebovägen 5 år 1946, Siggebovägen 7 år 1947 och Siggebovägen 9 år 1948. 7an och 9an byggdes nästan identiska. Under kriget hade privatbilism fått gå på sparlåga men när det blev dags för 7an och 9an kunde man ana att privatbilism skulle bli något, åtminstone för en del av medelklassen. Schaktmassorna från bortsprängt berg vid 7an och 9an användes till att bygga garageplan. Där försvann säkert en del trädgårdsland men som beskrivits tidigare blev mycket kvar.

Husen präglades av att det fortfarande var brist på mycket efter kriget. Som exempel så var det bara 2 mm glas i fönstren. Det tog inte lång tid innan de mesta av glastrutorna hade gått sönder och behövt bytas ut. Om fjädern på dörrstängaren i porten var lite för kraftigt inställd så dörren slogs igen lite för hårt så gick det glaset sönder. Om något fönster var öppet och vinden fick tag på det, dags för glasmästaren. Mina tidiga barndom präglades av att det var naturligt att fönster gick sönder. Ett annat exempel är att för att spara kopparledningar så installerades enbart enfas i de små lägenheterna.

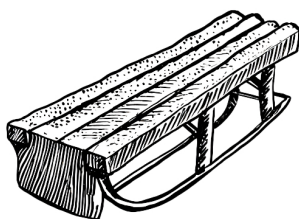
Omgivning:

Lidingö hade vid denna tid 0 asfalterade vägar. Aga hade bekostat att belägga Torsviksbacken och en bit av Södra kungsvägen till Aga med betongplattor, modell tyska motorvägar, för att förbättra framkomligheten för sina lastbilar. Runt 1950 stenlades Stockholmsvägen från Torsviksbacken ner mot Vasavägen. Väldigt bullrigt. Där kemtvättshuset ligger fanns det då 2 enkla villor med tillhörande trädgårdar. Vi barn brukade smyga in för att sno rabarber. Husen revs för att ge plats för kemtvätten. Redan innan kemtvätten blev klar diskuterades att dra en motorväg mellan den och vårt hus och om den skulle få plats. Vårvägen sträckte sig då från Björnvägen hela vägen till Torsviks skola. Där kunde vi åka kälke på vintern och på våren byggde vi dammar för att fänga smältvattnet och se hur de brast när de blev överfulla. Där Siggebogården ligger var det skog. Där annordnade kommunen en kälkbacke för att få bort kälkarna från Vårvägen. Där transformatorstationen ligger låg 2 små röda stugor. De hade en underbar syrenhäck mot Vårvägen.

Affärsidé och planlösning:

Under kriget hade det inte byggts mycket så efter kriget var det bostadsbrist. Huset av 4 stora och 6 små lägenheter. Byggmästarens affärsidé var att för att få en av de stora lägenheterna i huset var man tvungen att köpa $\frac{1}{4}$ av huset. Dessa lägenheter måste således vara bättre utrustade än de små lägenheterna. Således tillhörde ett garage varje stor lägenhet. Ett hembiträdesrum med eget tvättställ fanns också. Detta kunde självklart göras om till vanligt sovrum, men på den tiden var inte det vanliga även i välbärgade familjer med ett rum för varje barn utan det normala var en barnkammare. De stora lägenheterna hade också trefas, större kyl och spis osv. Vid ett senare styrelsemöte mellan de 4 ägarna kom de överens om att var och en fick en lägenhet de disponerade och kunde sälja som $\frac{1}{8}$ av huset. Huset fick således 8 ägare och 2 hyresgäster. Vid inköp av fastigheten lovades den tidigare ägaren av fastigheten på Siggebovägen 9 att få hyresrätt till en lägenhet, 1101. Den andra hyresrätten var 1303. Jag vet inte varför det blev en hyresrätt.

Vem flyttade in?

När jag i texten nedan skriver vår ålder syftar jag på barn födda mellan 1942 och 1950.

1001: I augusti 1948 flyttade familjen Lublin som första boende in i 1002. De var Stig och Karin med pojkarna Bengt och Anders och snart kompletterades detta med en flicka Ingegerd. Stig forskade på KTH om VVS och skötte det tekniska i huset.

1961 Skedde ett byte och Gezelius från 1202 flyttade in. Han hade svårt att gå i trapporna varför en våning på bottenplanet passade bättre. 1961 i september dog Birger Gezelius. Änkan flyttade så småningom till Dalarna och dottern Lisbeth med maken Erik flyttade ner från 1303

1101: Denna lägenhet var vikt för den tidigare ägaren av tomten. Han överlät den till sin nyskilda dotter med 2 barn i vår ålder, Ingemari och Göran. De hette Lindgren. Enligt barnen var de släkt med familjen Lindgren som startat och ännu ägde Gröna Lund. Det är svårt att avgöra sanningshalten i påståendet då de hade ett väldigt speciellt förhållande till sanningen.

Ca 1955 bytte de lägenhet med en familj Blomberg på Ordensbacken. Det var Bille och Lillemor med grabbarna Jan och Per som var i vår ålder. Bille hade i sin ungdom varit halvproffs på piano, spelat på evenemang och även spelat in några skivor. Hon spelade fiol. Han dog på 70-talet men Lillemor levde kvar till sin död ca 2000.

Huset sålde då lägenheten och efter några rundor flyttade Pendlebury/Kylberg in.

1102: Dit flyttade en familj Berglund in med 4 grabbar. Den bestod av mamma Kerstin och 4 grabbar. De 3 äldsta grabbarna var lite äldre än vi övriga barn och studerade dessutom i Sigtuna så dem lärde vi inte känna så mycket. Den yngsta var i samma ålder som vi övriga barn i huset. Kerstin gifte om sig med Kjell Frykholm och tillsammans fick de en dotter Lena. Kerstin var syster med Lasse Dahlquist (känd bland andra från "Engelska flottan har siktats vid Vinga" och "De' ä' dans på Brännö brygga". Kanske okända för yngre men väldigt populära vid den tiden.) Hon var liksom sin bror väldigt musikalisk. Hennes nya man spelade basfiol. I början av 60-talet flyttade de ut till Elvikslandet och öppnade hundpensionat

En familj Arnbro om 5 personer flyttade in. Om jag minns rätt var det två grabbar och en tjej ungefär i vår ålder.

Forts. 1102: I början av 70-talet flyttade de och en överste med fru vars namn jag inte minns. Han var väldigt aktiv i husets förvaltning under många år

Med risk att jag glömmer någon så när de flyttade så flyttade en af Sillén in. Han var domare. De i sin tur sålde till ett par Edvaldson som sålde till Wiberg, dotter och svärson till Widen i 1001.

1103: Dit flyttade en familj Schönbeck, Frans och Ulli med dottern Christina och efter några år även sonen Jan. Han hade varit löjtnant under kriget. Hon var tysktättad med något von i flicknamnet. Hennes far var en höjdare på Mercedes och maken gjorde karriär på Mercedes i Sverige där han så småningom blev disponent. Charlotte Schönbeck, ett känt namn för de friidrottsintresserade, är barnbarn. De flyttade runt 1960.

In flyttade en fränskild enbarnsmor med dotter. Hon kallades Muss men några detaljer minns jag ej.

Det har också bott en Barbro där.

1201: Dit flyttade en ensamstående äldre kvinna som inte tyckte det var roligt med alla barn i huset. Hon störcdes att det var livligt i huset

Efter några år flyttade hon och in flyttade Dagmar och Lennart Högsberg med dottern Britt-Marie. Han jobbade på Gokef, gas och kolbolagens ekonomiska förening, där han så småningom blev VD. Varje år åkte han till USA i affärer och tog med sig en stor röd amerikansk bil tillbaka. Dottern blev involverad i elevrådspolitik och blev rikskänd genom att skicka in en motion till någon instans om sexualundervisning i skolorna. Normalt nu, radikalt då. Det tidningsdrev som följde var hemskt för hela familjen.

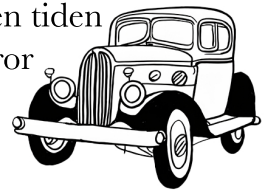
Jag tror att under ett tag så bodde Lisbeth och Erik Höök där innan de flyttade till 1303. Lisbeth hade höga poster inom biblioteksväsendet och Erik var ansvarig för Sveriges långtidsprognoser och var Gunnar Strängs högra hand. De rökte bägge ihjäl sig.

I något triangelbyte köpte Lublin våningen 1961 och slog ut en dörr till 1202 och fick en stor våning.

Med alla barn utflugna sålde Stig Lublin senare våningen.

1202: Dit flyttade ett par Svensson, Åke och Dagmar. De var barnlösa. Han hade jobbar för Raul Wallenberg under kriget och ägnat sig åt att rädda judar undan tyskarna. För oss barn berättade han aldrig något från den tiden men för de vuxna under glada fester berättade han en del. Jag tror de var de första i huset att ha bil och Dagmar var den första kvinnan i huset jag kommer ihåg som körde bil.

Efter ett antal år flyttade de och in flyttade Birger Gezelius, riksdagsman från Dalarna. Genom ett byte flyttade de ner till 1001 år 1961 och familjen Lublin flyttade upp. Lublin köpte samtidigt 1201 för att varje barn skulle få eget rum.

1203: Dit flyttade familjen Gudmunsson, Bengt och Rut och tre barn i vår ålder. Han var barnläkare. Han var även Lidingö stads skolläkare. Hon hade varit lotta under kriget och jobbade för tullverket. De flyttade i slutet på 50-talet.

En fru Nilsson från Skåne hade två söner som ville studera i Stockholm. Hon köpte våningen så att de skulle ha någonstans och bo. Äldsta sonen Christer flyttade in först och bodde där under studietiden. Efter några år flyttade den yngre sonen Rolf in. Han pluggade Väg och Vatten på KTH. När han blev klar köpte han lägenheten av sin mamma och bodde kvar. Han började jobba utomlands och behöll lägenheten som en fast punkt i Sverige. Han tillsammans med sin fru Gertrud spenderade många soliga sommardagar där på balkongen. De stannade där sina liv ut.

1301: Dit flyttade en familj Janson. De hade två döttrar och en son. De flyttade till Saltsjöbaden efter några år.

Dit flyttade ett par Nisser, Fredrik och Karin. De bodde några år i huset och fick ett barn. Hans släkt var ägare av Grycksbo där han senare blev VD.

Därefter flyttade ett ungt par Bygge in. Hans far hette Andersson och hade ett stort byggföretag i Västerås, Byggpaul. Fadern hade tröttnat på sitt namn Andersson och med tanke på sin verksamhet bytt till Bygge.

1302: Dit flyttade en familj Geijer, Sten och Elsa. De hade ett barn, Carl Gustav, och en på väg, Pelle. Hon hade varit lotta under kriget. Han var kapten när han flyttade in och på väg upp. Han ansvarade senare för försvaret av Gotland. Han blev så småningom general och militärattaché i Washington.

De flyttade i mitten på 50-talet och in flyttade Kjell Nordström med fru. De var barnlösa. Han var vid tidpunkten kapten och blev så småningom general på försvarsstaben.

1303: Familjen Öbring, andra hyresgästen i huset. De hade en dotter. De flyttade i mitten på 60-talet. In Flyttade Höök från 1201

I början av 50-talet var således Siggebovägen 9 ett mycket barnrikt hus. Vi var 16 födda mellan 1942 och 1950. Dessutom några tidigare och några senare.

.

Livet på Siggebovägen 9

När huset levererades fanns varken trappan ner till garaget, gräsmatta eller några rabatter. Mellan 9an och 7an fanns en bänk och en sandlåda. I slutet på 50-talet fanns det inte längre småbarn i huset så sandlådan förföll och när den nuvarande lönnen självplanterade sig i slutet på 50-talet fick den stå kvar. 2 björkar, lönnen och tallen på framsidan fanns redan. Karin Lublin som studerat vid Bergianska ledde arbetet med rabatterna. Rabatter anlades på fram och baksida av huset. Trappan ner till garagen anlades. Gräsmattan lades. Alla deltog i arbetet.

Hösten 1948 hade
vi flyttat till Lidingö
Nästa vår måste
vila marken, odlas
upp. se bilderna.

För att hindra att vi barn förstörde gräsmattan med källåkning på vintern slogs stolpar ner och ett staket sattes upp varje höst och på våren togs det upp. Arbetet följdes vid dessa tillfällen upp av en stor och förmodligen ganska blöt fest i huset. Vi barn fick inte vara med. Angående alkohol gällde fortfarande motboken så sprittillgången var begränsad. Efter att Blomberg flyttat in fanns det även ett band i huset som spelade på festerna. Det var Bille Blomberg på pianot, Lillemor på fiol, Kjerstin Berglund/Frykholm på cello och Kjell Frykholm på bas.

Som tidigare beskrivits så hade varje stor lägenhet ett tillhörande garage. När det gällde den 5:e garagedörren på sidan som vetter mot 7:an fungerade det annorlunda. Bilarna var mindre så det fick plats tre bilar på längden. Den som kom hem först parkerade längst in och sist längst ut. De hade varandras bilnycklar så om den som var längst in skulle ut först fick han (i huset var bara män som körde, undantaget Dagmar Svensson, men de hade eget garage) först köra ut framförvarande bilar, köra ut sin egen och sedan köra in de andra. Med ett undantag fungerade det bra. Under en period hade vi en bilägare som inte litade på sina grannar. Sent på kvällen gick han ner för att köra in sin bil så den skulle stå längst ut och medan de andra käkade frukost morgonen körde han ut sin.

Vintertid hade egna problem. Vårvägen sandades inte. Vinterdäcken var dåliga och vissa bilar drev bara på ena bakhjulet. Till garageplan kom man normalt från Stockholmsvägen, sedan svängde man av till Vårvägen vid kemptvätten och upp på garageplan. Trots att vi många gånger hjälpte till att skjuta på var det inte alltid alla bilar lyckades ta sig upp till garageplan fast de tog så mycket fart de vågade på Vårvägen.

Livet för barnen.

Stig Lublin insåg att med två pojkar skulle det spelas fotboll på garageplan med risk för att felriktade bollar skulle kunna ha sönder fönsterrutor. Han valde därför bottenvåningen för att det skulle vara möjligt för att garageplan även skulle vara en lekplan. Det var mycket fotboll och brännboll och mycket krossat glas. 2mm glas klarar inte mycket och snart var allt originalglas utbytta.

Som tidigare beskrivits så kunde vi inte åka kälke på gräsmattan. För att undvika att vi åkte i backen på Vårvägen så anlade Stig Lublin en kana på slänten ner från garageplan till där motorvägen nu går. Kalla vinterkvällar var vi ute och spolade kanan. Det behövdes ett ordentligt islager, för ett gäng på Björnvägen gjorde sitt bästa för att förstöra för oss. Vi gjorde kanor, de förstörde, vi gjorde snöhyddor, de förstörde osv. En dag hade vi gjort en snöhydda och de hade inte hunnit förstöra hyddan under dagen. Den kvällen var det riktigt kallt. Stig, min bror och jag gick ut och spolade snöhyddan. Nästa dag kunde vi barn i huset skrattande se genom fönstret när Björnväggänget utan framgång försökte förstöra vår snöhydda. Samma gäng från Björnvägen gjorde att vi bara använde kälkbacken i skogen om vi var många. Andra saker vi roade oss med var att kasta tennisbollar upp på det platta taket och se hur de föll ner. Ibland fastnade de i stuprännan och då var vi några som gick upp och hämtade dem.

Det var kallare vintrar förr och man sandade knappt då och saltade inte alls. En gång ordnade Kerstin Berglund så att vi fick låna en släde och en häst från ridhuset. Sen fick vi barn åka en runda. Den gick ner Vårvägen till Stockholmsvägen. Vidare Sturevägen, nuvarande Södra Kungsvägen, till Herserudsvägen, Stockholmsvägen fram till Vårvägen och upp på garageplan.

*Kerstin har lånat
häst och släde och
föt för barnen i huset.*

I december var det även ljusstöpning hos Lublin. Den började strax efter lunch med att alla barn och tillgängliga hemmafruar gjorde veckor och trädde upp på pinnar medan stearinet smälte. Sedan stöpte vi hela dagen och var nästan klara när männen kom hem från arbetet. När ljusen var klara kördes vi barn i säng och de vuxna fortsatte med en fest. Senare när Lublin bodde i både 1201 och 1202 så fortsatte de unga festen i 1201 och de vuxna i 1202.

På våren brukade Karin Lublin och Lennart Högsberg ta alla barn till Skansen. Han körde ofta 2 rundor. Säkerhetsbälte fanns inte och det var väl 6–7 barn som klämdes in i baksätet varje resa på hans stora amerikanare. Med så många barn lyckades vi ibland komma in som skolklass.

För oss barn var det toppen. Med så många barn var det alltid någon som fyllde år, ljusstöpning och pepparkaksbak. Vi hade ett fullt schema med roligheter. På somrarna käkade vi frukt från trädgården, pallade rabarber från grannen. På vintern åkte vi kana och på våren byggde vi dammar på Vårvägen för att samla smältvatten och se hur de brast när dammarna blev fulla.

Lite av "Barnen i Bullerbyn" på Siggebovägen 9.

Lite udda

1301 och 1303: Exakt hur det gick till minns jag inte men Höök ville ha en större våning. Skötseln av huset var jobbig. När 1301 och 1303 blev lediga samtidigt kom någon upp med idén att göra om 1303 till en fyra och 1301 till tvåa och portvaktsbostad. Tillstånd inhämtades av Lidingö stad. På grund av bostadsbrist fanns det gott om kandidater till jobbet som portvakt på kvällstid. Senare var det någon som ville bo riktigt stort och köpte bägge lägenheterna och slog ut en dörr emellan. Det registrerades däremot aldrig som en lägenhet. Ägandet av 1301-1303 övergick sedan till en familj (kommer ej ihåg namn) där mannen var VD för ett fastighetsbolag. Han sålde i sin tur till Anders och Marie Eka, Båda jurister. Anders är för närvarande ordförande för Högsta domstolen. De sålde till Susanne Holmberg som sedan sålde 1303.

Det faktum att det redan var svårt att komma upp till garageplan vintertid användes senare när Lidingö stad ville lösa in tomten och bygga motorväg. Vi skulle då bli tvungna att få den uppfart vi har i dag. Huset hävdade att de inte godkände denna lösning då det skulle vara omöjligt för bilarna att komma ut vintertid. Huset krävde att Lidingö stad skulle åta sig att ploga och sanda. Lidingö stad svarade att de inte plogar på enskild mark. Huset meddelade då att de skulle vägra sälja under sådana förhållanden och att det skulle bli en rättegångstvist. Huset visste att de skulle förlora men hoppades att Lidingö stad skulle ha för bråttom för att vänta på ett utslag i domstolen som även kunde överklagas. Huset hoppades rätt. Lidingö stad vek ner sig och plogar och sandar åt oss.

Lagstiftningen angående ägande av bostäder ändrades på 80-talet. Bostadsrättsföreningar definierades i lagstiftningen. Ett hus med 8 ägare hade svårt få lån i banken. En lösning kunde vara att förvandla huset till en bostadsrättsförening men det fanns problem. Under åren hade garageplatserna sålts och köpts så de hade ett marknadsvärde. Som förslaget var skulle de med garage förlora sina garage utan ersättning. Detta skapade motstånd och motsättningar. Förslaget gick igenom men det var dåligt förklarat och en del med garageplats upptäckte först när de sålde att de inte kunde sälja garageplatsen.

När Lillemor Blomberg dog fick föreningen tillgång till 1101. Lägenheten såldes och pengarna användes för att betala av våra lån och att ha lite pengar på banken.

Det var mycket festande i huset. Som nämnts så var det fest både vid höst och vårstädningarna, det var ljusstöpning och både gamla och unga fyllde år. Vid ett tillfälle ringde den ensamma damen i 1201 till polisen och klagade på att hon stördes av någon fest som de vuxna hade. Polisen kom och bad dem försöka vara lite tystare.

Vid den tiden var 18 graders inomhustemperatur det normala. Huset lyxade till det och höll 19 grader.

När huset byggdes var det nytt med oljeeldad uppvärmning. Det normala tidigare var koleldning. Huset hade en oljepanna, men för säkerhets skull så byggdes även ett kolintag. Pannan kunde enkelt förvandlas till en kolpanna, vilket aldrig behövdes. Oljepannan stod kvar tills huset kunde ansluta sig till fjärrvärme. Innan dess måste alla stammar stängas av på våren och öppnas på hösten. Alla var glada för anslutningen. Oljepannan fungerade normalt bra men det kunde hända att den gick sönder när den belastades mycket vid köldknäppar. Två gånger gick pannan sönder på smällkalla jular. När oljepanna och varmvattenberedare kunde tas bort blev det plats över och utrymmet gjordes om till hobbyrum. Skorstensstocken från den gamla pannan finns kvar och man kan se den i hobbyrummet till höger när man kommer in, i vänstra vindskontoret till höger och på taket där den är en av våra två skorstenar.

